

Foaie religioasă de învățătură, cateheză și informare, pentru zidirea su-
fletească a credincioșilor

Pentru o viață frumoasă, arzând în flacăra credinței și a iubirii

SFÂNTUL PROROC ISIE

APARE GRATUIT DUMINICA NR. 4 / 20 FEBRUARIE ANUL IV, 2022

Ce semnificație are binecuvântarea de la slujba Vecerniei?

Formula de la începutul Vecerniei (adică „Binecuvântat este Dumnezeu nostru...”) arată că, în epoca de început a istoriei mântuirii, omenirea nu știa altceva despre Dumnezeu decât că El există și că este Unul singur. Caracterul nedesăvârșit al revelației sau descoperii prezenței divine din acele îndepărtate vremuri este simbolizat și prin faptul că, la începutul slujbei, se deschide numai dvera - perdeaua ușilor de la Sfântul Altar, pe când ușile rămân închise. Acestea închipuie, astfel, cunoașterea nedeslușită și vagă pe care lumea o avea atunci despre Dumnezeu și care se întemeia mai mult pe amintirea revelației primordiale, de la începutul creației.

Preotul dă binecuvântarea de început din altar, iar acest gest liturgic este făcut astfel deoarece altarul bisericii închipuiește cerul sau paradisul. În același timp, preotul îi reprezintă pe primii oameni - înainte de căderea lor în păcat.

Rugăciune către Sfânta Treime a **Părintelui Sofronie** de la **Essex** Sfânta Treime, Tată, Fiule, și Duhule; Preaînalte Dumnezeule, Împărate și Făcătorule a toată veșnicia, Care ne-ai cinstit pe noi cu chipul Tău, și ai scris împrejur în chipul vă-zut al firii noastre asemănarea Ființei Tale nevăzute, fă-ne să aflăm milă și har în ochii Tăi ca să Te putem slăvi în ziua cea neînserată a Împărăției Tale, împreună cu toți sfinții care din veac au bineplăcut Ție. (<https://>

www.resurse-ortodoxe.ro/text/ce-semnificatie-are-binecuvantarea-de-la-slujba-vecerniei).

DUMINICA A 34-A DUPĂ RUSALIILE - FIUL RISPITOR

Evangelia după Luca cap XV,
11-32

"Aduceți degrabă haina lui cea dintâi și-l îmbrăcați și dați inel în mâna lui și încălțăminte în picioarele lui; și aduceți vitelul cel îngrășat și-l junghiați și, mâncând, să ne veselim. Căci acest fiu al meu mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat."

Haina lui cea dintâi semnifică toată îndestularea și frumusețea darurilor duhovnicești ale lui Dumnezeu. Aceasta este haina sfințeniei și curăției în care era înveșmântat Adam, înainte de căderea în păcat și de izgonirea într-o țară îndepărtată de Dumnezeu. Această haină este Însuși Hristos: de aceea este numită "cea dintâi". Nu există nici o haină mai minunată decât aceasta din cer. Apostolul spune: "**Căci câți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați îmbrăcat**" (Galateni 3:27). Sufletul, care fusese despuiat de toată lucrarea cea bună, este în întregime îmbrăcat din nou: haina cea veche, murdară și zdrențăroasă este aruncată și sufletul său este îmbrăcat în haină nouă. Această haină nouă pentru suflet semnifică omul cel nou - pocăit, iertat și primit de către Dumnezeu. Fără această haină nouă, nimeni nu se poate sălășlui în Împărăția lui Dumnezeu, după

cum vedem lămurit din pilda lui Hristos despre nunta fiului împăratului (Matei 22:2-14). Potrivit cuvintelor Apostolului, această haină este alcătuită din: "**milostivirile îndurării, din bunătate, smerenie, blândețe, îndelungă răbdare, iar peste toate acestea. dragoste, care este legătura desăvârșirii**" (Coloseni 3:12-14; cf. Efeseni 4:24, Apocalipsa 7:14, Zaharia 3:4).

Inelul de pe degetul său semnifică logodna sufletului său cu Hristos. Cel ce se pocăiește se leapădă de toate legăturile sale întru desfrânare cu lumea aceasta, își lipește sufletul de Hristos și rămâne unit cu El într-o unime de nezdruccinat. Această logodnă se împlinește prin puterea și harul Duhului Sfânt, a Căruia pecete se află pe toate darurile cerești. Dați-i "**încălțăminte în picioarele lui**", spune tatăl slugilor lui.

Încălțăminte semnifică puterea voinței prin care omului îi stă în putință să calce cu hotărâre spre căile Domnului, fără să hoinărească aiurea și fără să se uite înapoi.

Prin vitelul cel îngrășat care a fost junghiat, trebuie să înțelegem că Îl semnifică pe Iisus Hristos Însuși, Care S-a dat spre junghiere pentru curățirea păcătoșilor de păcatele lor.

Prin slugi trebuie să înțelegem fie îngerii, fie preoții. Dacă înțelegem prin casa tatălui că ar fi chiar cerul, atunci trebuie să vedem slugile ca pe îngeri; dacă - ca o altă interpretare corectă - înțelegem prin casa tatălui ca și cum ar fi Biserica de pe pământ (cea văzută), atunci trebuie să vedem slugile ca pe preoți, care sunt chemați să slujească taina jertfei lui Hristos și, prin aceasta, să asigure oamenilor hrana pentru viața cea veșnică. Este limpede că aici se vorbește mai întâi despre Biserică, din faptul că Fiul Risipitor nu era totuși mort din punct de vedere trupește și, până când omul se desparte de trupul său, el este al Împărăției lui Dumnezeu, în chi-

AL CELEVI DINTRE SFINȚI, PĂRINTELVI NOSTRU ANTONIE CEL MARE

11. Luptă-te să-ți ții mintea în vremea rugăciunii, surdă și mută, și te vei putea ruga. 12. Când te va întâmpina o ispită, sau te va ațâța o împotrivire, ca să-ți miști mânia spre cel ce-ți stă împotrivă, sau să spui vreo vorbă goală, adu-ți aminte de rugăciune și de porunca dumnezeiască cu privire la ea, și îndată se va liniști mișcarea fără rânduială din tine. 13. Toate câte le vei face pentru a te răzbuna pe fratele, care te-a nedreptățit, îți vor fi spre sminteală în vremea rugăciunii. 14. Rugăciunea este vlăstarul blândeții și al lipsei de mânie. 15. Rugăci-

În fiecare duminică și sărbătoare, de la ora 8:00, Utrenia, Acatist, Sfânta Liturghie și Parastas (după caz).

pul Bisericii lui Dumnezeu care se află pe pământ. Faptul că slugile semnifică la fel de bine și îngerii, este limpede mai întâi din faptul că îngerii sunt de față în biserică la Sfintele Taine și, în al doilea rând, din faptul că Dumnezeu folosește îngerii păzitori ai oamenilor ca să-i îndrume pe calea mântuirii.

"Căci acest fiu al meu mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat." Trupul lui mai era încă viu, dar sufletul său era ca și mort. Singura scântee a darului dumnezeiesc, care mai licărea, s-a aprins în el și a înviat sufletul întreg. El era deja pierdut în clipa când și-a cerut partea din avere ce i se cuvenea de la tatăl lui. *Și și-a venit în sine.* Aceasta înseamnă: el și-a venit în sine la lumina scânteei lui Dumnezeu, fiindcă se pierduse. **Dumnezeu îl știa pe el și l-a păstrat în priveriște chiar până în ultima clipă - clipa pocăinței.** (Cuvânt al **SF. NICOLAE VELIMIROVICI**). (<http://www.credo.ro/intoarcerea-fiului-risipitor.php>).

SFÂNTUL IOAN GVRĂ DE AVR **Cuvinte de aur vol 6**

Așadar, dacă Dumnezeu simte atâta bucurie pentru un om neînsemnat care s-a aflat și s-a mântuit, cum de tu îi disprețuiești pe cei care atrag asupra lor grija lui Dumnezeu, în timp ce trebuia ca și viața ta s-o jertfești pentru unul dintre cei mici? Deci astfel de om este fără nicio putere și cu desăvârșire neînsemnat? Dar tocmai pentru acest motiv, înainte de toate trebuie să facem tot ceea ce ne stă în putere încât să-l salvăm, fiindcă și Hristos, după ce a lăsat cele nouăzeci și nouă de oi, a venit spre cea pierdută, și n-a putut salvarea celor multe să împiedice pierderea uneia.

Sfântul Evanghelist Luca ne spune că Domnul "o pune pe umerii Săi, bucurându-se" (Luca 15, 5) și "că va fi mai multă bucurie pentru un păcătos care se pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de drepti care n-au trebuință de pocăință" (Luca 15, 7). Și, prin faptul că El a părăsit de dragul uneia oile care erau salvate, și prin faptul că s-a bucurat mult mai mult pentru mântuirea ei, a demonstrat marea Sa grijă pentru acea oile pierdută. (Comentariu la Evanghelia după Sfântul Matei, Editura Egumenita, 2014, pag. 65-66).

CVVIOCVL PĂISIE AĖHIORITVL **CVVINTE DVHOVNICEȘTI VI** **DESPRE RVGĂCIUNE**

Rugăciunea pentru ceilalți **Rugăciunea pentru lume cu** **simțirea păcătoșeniei noastre**

— Gheronda, uneori, când văd cât de mult suferă lumea, nu pot face rugăciune pentru mine însămi.

— Rugăciunea pentru noi înșine nu o facem numai pentru noi înșine, ci este absolut necesară ca o pregătire, pentru a putea sta înaintea lui Dumnezeu cu îmbrăcăminte cuviincioasă. Pentru a putea vedea durerea celorlalți, este nevoie să fii oarecum în regulă tu însăși. Iar când te rogi pentru tine cu multă simțire a păcătoșeniei tale, atunci și un „Doamne miluiește” să rostești pentru ceilalți, acest „Doamne miluiește” are mare putere, pentru că are multă smerenie. Iar smerenia atrage marea milă a lui Dumnezeu.

— Gheronda, eu simt nevoia să fac multă rugăciune pentru mine însămi, dar îi uit pe ceilalți.

— Ascultă, ca să ne dezbrăcăm de omul cel vechi, trebuie să facem rugăciune pentru noi înșine. Însă când se înmulțește dumnezeiasca dragoste, atunci omul uită de sine și se roagă pentru ceilalți. Tu, după ce faci mai întâi puțină rugăciune pentru tine, să-ți aduci aminte apoi de lumea cea chinată, în general, de cei care s-au depărtat de Dumnezeu și de cei adormiți care nu au valorificat anii dăruți lor de Dumnezeu, ca să se apropie de El, iar acum se căiesc – fără folos –, și să rostești rugăciunea: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi”. Astfel te cuprinzi în rugăciune și pe tine însăși și pe toți cei care ți-au cerut să te rogi pentru ei, dar și pe toată lumea.

— Gheronda, mă preocupă durerea oamenilor, dar nu am îndrăznire ca să cer de la Dumnezeu să-i ajute. Iar gândul îmi spune: „Cum să te audă Dumnezeu, când tu ești așa de ticăloasă?” Nu-l asculta pe tangalachi care te prinde cu ispita de-a dreapta și te aruncă în deznadejde. Ci să spui: „Dumnezeul meu, sunt o ticăloasă, dar auzi-mă, pentru că din pricina mea sunt nedreptățiți ceilalți”. Odată, pe când era mare secetă, un monah (Este vorba de însuși Starețul Paisie) din Sfântul Munte se ruga astfel: „Dumnezeul meu, Te rog, trimite puțină ploaie! Nu pentru noi, căci noi suntem călugări și am făgăduit să facem asceză. Fie-Ți milă de sârmana lume care suferă și care, cu toată suferința ei, ne dă și nouă din puținul ei. Dacă aș fi într-o stare duhovnicească bună, m-ai asculta și lumea nu ar suferi. Știu, sunt foarte păcătos, dar nu este o nedreptate să sufere lumea din pricina mea? Ajută-

i! Ei nu au vreme să facă rugăciune, ci fac eu puțină rugăciune pentru ei”, într-un ceas, un ceas și jumătate ploaia a cuprins toată Macedonia, Thesalia și Sfântul Munte.

— Gheronda, când fac rugăciune pentru lume, gândul îmi spune că Dumnezeu se scârbește de mine, pentru că am lăsat mortul meu și merg să-i îngrop pe morții altora (Cf. Matei 8,22 și Luca 9,60. „Lasă-i pe morți să-și îngroape pe morții lor”). Pe mortul tău nu l-ai îngropat atunci când ai devenit monahie? Să spui: „Dumnezeul meu, cum să mă ascuți pe mine, nevrednica roaba Ta? Dar nu este păcat că lumea are atâtea probleme și suferă? Te rog, ajut-o!” Când omul se roagă pentru aproapele său cu dragoste și cu smerenie și se nevoiește, având simțirea păcătoșeniei sale, Dumnezeu nu se scârbește de el, ci îl ajută și pe el și pe ceilalți. Dumnezeu se scârbește de cel care se consideră pe sine sfânt și se roagă pentru ceilalți, pe care îi consideră păcătoși.

— Gheronda, când este mai bine-primită de Dumnezeu rugăciunea noastră făcută pentru ceilalți?

— Când o simțim. Și o simțim atunci când ne punem pe noi înșine în locul celorlalți. Dacă ne punem în locul bolnavilor sau al celor adormiți, asta ne va ajuta să ne rugăm cu durere. Durerea coboară în inimă și atunci rugăciunea noastră se face din inimă.

— Gheronda, nu mă pot ruga atunci când mă copleșesc gândurile.

— De ce te gândești doar la tine, bunul meu copil, și nu te gândești puțin și la lumea care suferă? Știi câte familii s-au distrus, câți copii nenorociți sunt, fără nicio milă, părăsiți pe drumuri sau în așezăminte sociale? Câți nu strigă în această clipă: „Ajutor! Ajutor!” și nu există nimeni lângă ei ca să-i ajute? Câți nu se îneacă în largul mării, câți nu se sinucid, câți nu suferă? Atâția oameni au nevoie de rugăciunile monahilor, iar noi să ne pierdem timpul, care este atât de prețios, cu gânduri bandajate sau cu mofturi copilărești și să nu ne facem nici măcar îndatoririle duhovnicești așa cum trebuie? Caută să ieși din sine și să faci din durerea celorlalți durerea ta. În felul acesta vei afla și pacea, vei primi și plată de la Dumnezeu, și îi vei putea ajuta și pe alții. (Traducere din limba greacă de ieromonah Ștefan Nușescu Chilia „Bunavestire”, Schitu Lacu Sfântul Munte Athos Editura Evanghelistos București, 2013, Pag. 71-73. Va continua).